

הבן מוכר לאב בקופ"ח

חברת "אגיס", המוכרת תרופות לבלאי האב, מצטיינת בדבר נוסף: בעלי המניות שלה ומנהלה-הכללי הוא עמ"י הוד בלאי, בנו של בצלאל בלאי האב.

כאשר נוסדה החברה, דיווח על כך "העולם הזה" (1970), בהנחה כי די יהיה בפירסום זה להפסקת יחסי אנטי-

מי שחשב כי רק בסוכנות היהודית פורחים העסקים בין אב לבנו, טעה טעות מרה. רוח-הקודש של האחוזה המיישפחתית מרפתת גם על קופת-החולים של העובדים בישראל בה מנהל בצלאל בלאי מזה שנים רבות את מחלקת ה-קניות.

מזה שנה גדל בהתמדה אחוז הקניות של תרופות מחו"ל על-ידי קופת חולים, על חשבון קניות מקומיות. כמה יצרנים בענף הפרמצבטיקה אף טרחו למצוא, כי בעוד שבעבר היתה קופת-החולים של בצלאל בלאי מייבאת תרופות בשווי של 1.5 מיליון דולר לחודש, מכסימום, הרי מסוף שנת 1974 גדל הייבוא ל-2.4 מיליון דולר לחודש.

הייצור בתעשייה המקומית אינו גבוה מ-250 מיליון לירות לשנה, ונראה כי הייבוא של בלאי האב כולל גם תרופות רבות שניתן ליצרן בישראל. מדיניות הייבוא על חשבון הייצור ה-

בצנאל בלאי
רווחים לבן

אדיפוס אלו. אך נראה כי מאז דווקא הגביר בלאי הבן את יחסיו המיסחריים עם בלאי האב. בעוד האב מנהל מילח-מת-חורמה נגד סוכני-ייבוא, מסרב לשלם להם עמלות על הייבוא וקושר קשרים ישירים עם ספקים בחו"ל, הרי בלאי הבן, המוכר, כאמור, יבוא תרופות ל-בלאי האב, מכר בשנת 1974 למעלה מרבע מיליון לירות תרופות תמורת עמלות. לשנת 1975 הוא מקווה להכפיל את המכירות, להגיע ליותר מחצי מיליון לירות מכירות בעמלות.

פלא נוסף: למרות גילו הצעיר של עמיהוד בלאי (26) וגילה הצעיר של החברה, היא כבר מייצגת, כסוכנת, שורה מכובדת מאוד של חברות זרות. נראה כי לשם בלאי השפע רבה על חברות בחוץ זרות.

עמי בלאי
תרופות לאב

מקומי לא היתה מעוררת תשומת-לב רבה כל-כך לולא חברה אחת בשם "אגיס", הפעילה ביותר בתחום ה-ייבוא, משווקת תרופות-ייבוא לקופת-החולים שבה עובד בצלאל בלאי.

כל אחד בענף חומרי הבניין והמתכות שאל את עצמו בימים האחרונים מה קרה לו, לשלום הלוי, שנעצר כחשוד בהונאת המכס ובניסיון לשיחוד עובד-מכס?

כל המקורב לעניינים ידע, כי הפיר-סומים פשוט לא נדבקים לאיש. הלוי הוא מוותיקי ה"הגנה", מראשוני וחלוצי יצרני כלי-הנשק הראשונים. משך עשרות שנים בנה רשת מיפעלים לתפארת לייצור מוצרי-ברזל ("המגדר", "ברזלית"). בשנות המיתון הקים בקריית-גת מיפעל שהוא מן היעילים בעולם. הלוי צבר נכסים רבים, מוערך בחוגי המיקצוע כשווה לפחות 100 מיליון לירות.

בחודשים האחרונים נפגע הלוי בגלל ירידת מחירי הברזל מ-400 ל-200 דולר הטונה. הוא קונה אלפי טונות בשנה, וגם כאשר המחירים יורדים, עליו להמיר ש"ך לקנות במחירים הישנים, שעליהם התחייב בשעתו. בגלל ירידת המחירים התגלו אצלו קשוי נזילות זמניים, בעיקר בגלל הצורך לממן את היטל הפיחות על מלאי הברזל.

הוויכוח בין הלוי לבין המכס הוא על כמות של 3000 טון ברזל לערך, שאותה קנה כדי לייצר מוצרים עבור מישרד הביטחון, ששילם מראש תמורת ההזמנה ורכישת הברזל. בדין-וחשבון למכס רשם הלוי את הברזל הזה, אך הצהיר עליו כשייך למישרד-הביטחון, ולכן לא הוא חייב לשלם את מס הפיחות עליו. אך המכס חשב אחרת, וטען כי הוא מרמה. אחד מעובדיו של הלוי גילה יוזמה לשכנע את פקיד-המכס כי הלוי צודק. כך או כך, מיפעלו ממשיכים לעבוד, וכל עוד "בנק לאומי" ממשיך לממן אותו (והוא ממשיך), אין חשש להלוי. תוך חודשים אחדים צפויה התאוששות בי מחירי הברזל, ועימה ישתנה גם מצבו. אחרי הכל, בשנת 1974 שילם הלוי מיק"דמות למס-ההכנסה שיבעה מיליון ל"י.

האוצר מחלץ

את "כלל"

קונצרו "כלל" נקלע לקשוי נזילות, כתוצאה מן המצב הכלכלי. מתוך ענפי הקונצרו: במחשבים הוא סובל הפסדים כבדים, בענף הטכסטיל המצב מייאש, ענף הרקב לא יותר טוב, ובתחום ה-בנייה אין כל מכירות.

לפני חודשים אחדים פורסם במדור זה כי הקונצרו יהיה זקוק לפחות ל-20 מיליון לירות נוספות בשנת 1975, כדי לעמוד בהתחייבויות השוטפות. לשם כך מגייס הקונצרו 7.5 מיליון לירות בהנ"פקת אמסיות ואיגרות-חוב. אבל רק חלק מאלו זורים כסף לקונצרו. כדי לצאת מן הבוץ, קיבלה "כלל" אישור מיוחד של האוצר לקחת בחו"ל הלוואות בסך 10 מיליון דולר, בביטוח האוצר נגד פיחות. "כלל" תפקיד המשיה מיליון דולר באוצר, ובחמישה מיליון אלה הנוספים שתמשת לצרכיה-שלה. "כלל" נוכחה עתה, כי רכישת "פאן-לון" היתה מישגה שישב רק הפסדים כבדים לחברה.

נים כבר היו הדלפות לעיתונים על האפי-שרות לגירוש המרכז החופשי מחליכוד. אולם לא רק בגין כעס על תמיר. ראשי מיפילת העבודה, שלעברם קורץ תמיר בחודשים האחרונים, שותפי הרוח לחוק החדש, כעסו עליו גם הם.

נציבת הסו"ס. עיקר הכעס בא דווקא מחוגי שתי מיפלגות קטנות, תנועת שינוי של אמנון רובינשטיין ור"צ של שולמית אלוני, שתי תנועות אלה היו הראשונות במאבק נגד החוק החדש. ויוקרתן הציבורית עלתה מאז פירסומו חן את מודעותיה הענק שלחן בנושא זה.

תמיר יצא במודעות גדולות משלו, וב"הוצאת כספים גדולה יותר, חטף מתחת לחוטמם את הסוס שעליו רכבו ונטל לעצ"מו את כל ההחלטה. תמיר הפך נושא-הדגל של המליחמה כנגד החוק החדש, אשר סביבו הצטופפו מרבית ארחי המדינה. כשקרא ח"כ אליעזר שוסטק את המוד"ע עות שפירסם תמיר, הוא לא ידע אם לצחוק או לבכות. ימים מיספר קודם-לכן, חתמו שוסטק ותמיר על הסכם, אשר חילק את הרכוש, התארים ומקורות ההכנסה של המרכז החופשי. שוסטק, אשר פרש יחד עם ח"כ אהוד אולמרט מהמרכז החופשי והקים חטיבה בשם המרכז העצמאי, זכר כי תמיר הקפיד להכניס לתוך הסכם הח"לוקה סעיף, אשר דן ישירות בנושא החוק המוצע.

בסעיף קטן ז' של סעיף 2 בהסכם זה, עליו חתמו שמואל תמיר וחבר סיעתו ח"כ עקיבא גוף, נאמר מפורשות (ראה גלוי-פה): "הוראות סעיף זה יחולו גם על הסכומים שיגיעו ויתקבלו לקראת הבחיי-רות לכנסת התשיעית ולכנסות הבאות, ולצורך בחירות אלו, או כל סכום אחר, לרבות מילווה, שיגיע ויתקבל מכוח חוק מימון המיפלגות תשל"ג-1973, או הסדר הקשור בחוק זה, או מכוח כל חוק אחר שיבוא במקום האמור או בנוסף לו". נראה כי תמיר האמין, בשעה שפתח במערכת-הפירסום, שפרט זה לא יעלה. הצדדיק והנרביזים. רדיפת הפירסומת של תמיר, וחוסר-הרצון שלו להתחשב אפילו בשותפיו למיפלגה או לסיעה, הביי-או אותו שוב לבור פוליטי, אשר הפעם

ח"כ שמואל תמיר
כולם רחחו

נראה כי סירושו: הקץ לתמיר בליכוד. נראה כי הפעם לא יסכים הליכוד לעי-בור לסדר היום על עניין זה והרווח שי-היה לתמיר מבחינת הפירסום בעניין חוי-בות המיפלגות ייצא בהפסד ניכר באשר לדרך המוליטית.

אנשי הרוח לא כעסו כל-כך על עצם התנגדותו של תמיר להצעה — שגם הליברלים וע"מ הביעו התנגדות לה — אלא על הפירסומת הרעשנית והמשמיעה, בה הציג תמיר את עצמו כצדיק ואת שאר שותפי הליכוד כניביזים.

קיקי ינהל את מרכז הסחר

אחוז על המחזור — רווח זעום ביותר שלמעשה כמותו כהפסד. נתונים אלה מדאיגים ביותר לגבי ה-צפוי בשנת 1976, שבה ייכנסו למאזן נתוני המכירות של 1975, שנת המיתון.

כור החליטה להקים יחידה חדשה, מרכז לסחר בינלאומי, שתנוהל על-ידי זכריה קיקין (קיקי), לשעבר נציג "כור" בארה"ב. תפקיד המרכז החדש יהיה לתאם בין 26 סניפי קונצרו "כור" ברחבי העולם, לווסת את הצעות המכר והקנייה של הסניפים השונים.

התפקיד החדש שוטל על קיקי, נראה לרבים צעזעז מדי לכישרונותיו של האיש, שהגדיל את מכירות קונצרו "כור" ביבשת אמריקה מיישישה.

בשנת 1975 יהיה תיקף הסחר הבינ-לאומי של קונצרו "כור" למעלה משני מיליארד לירות. על-ידי הקמת מרכז ה-סחר, יכולה "כור" ליהנות מהטבות ה-חוק לעידוד חברות בינלאומיות (חוק אייזנברג), המעניק פטור ממיסים לחב-רות בינלאומיות הקובעות מרכזן ביש-ראל.

בשנת 1975 יהיה תיקף המאזן של קונצרו "כור" 5.5 מיליארד לירות, לעו"מ 3.2 מיליארד לירות ב-1974. הרווח לפני מס היה 260 מיליון לירות, והרווח הנקי לאחר מס יהיה 60 מיליון לירות. משמעות נתונים אלה הוא כי הרווח לפני מס, של "כור", הוא פחות מחצי

הערבים מחוץ לתחום

ובכן, מי שחשב כי ישראל היא מדינה דמוקרטית לכל אזרחיה, מוטב כי ירחיר בדבר פעם שנייה. במדינת ישראל לא ניתן לאזרח ישראלי ממוצא ערבי לגדל בעלי-כנף, כלומר תרנגולות, הודיים ובני-מינם. וזאת, לא מכלול צו או הליך חוקי כלשהו, אלא בדרכים יעילות יותר, שאינן מעוררות רעש בחוץ-לארץ, ולא מאפשרות לישראל שחק לפרסם דברים נוספים.

ובכן: לא ניתן לגדל הודיים או פטמים בלי הקצאת פטמים ממועצת הלול או ביצים מאגוד הביצים, ולא ניתן להחזיק מעמד מבלי לקבל מחיר מינימום ממועצת הלול. והדבר האחרון הוא הקובע. מחיר המינימום הוא זה המאפשר לכל מגדל להיכנס לענף, בידעיה כי יהיה אשר יהיה תמיד יוציא את הרווח המינימלי.

את כל אלה מעניקה מועצת הלול ליהודים בלבד. ערבי-ישראלי שיטען כי ברצונו לגדל הודיים, למשל, פשוט לא יקבל את הביצים או הפטמים — או את מחיר המינימום. לא שיש למועצת הלול משהו נגדו — אבל ענפים אלה שמורים רק ליהודים.

ואם כבר ירצה איזה ערבי מסכן מנצרת לגדל הודיים, יגלה כי אינו מקבל הקצבות מוזן לעופות במחיר מסובסד. קצת קשה כן להתחרות בהיאחזויות החדשות ברמת-הגולן, המקבלות את כל ההעדפות כדי לגדל הודיים ועופות.